

Apoi: Învrednicește-ne, Doamne... și ecteniile.

LA STIHOAVNA

Stihira zilei, glasul al 8-lea, însuși glasul :

Să nu săvârșim postul numai cu părăsirea mâncărilor, ci cu înstrăinarea de toată patima cea pămîntească; ca robind trupul, care tirănește stă împotriva noastră, vrednici să ne facem împărtășirii Mielului, Fiului lui Dumnezeu, Celui ce s-a junghiat de bunăvoie pentru lume; și duhovnicește să prăznuim Învierea Mîntuitorului cea din morți; la înălțime ridicîndu-ne, întru bucuria virtuților și cu desfătarea faptelor noastre celor alese, bucurînd pe Iubitorul de oameni.

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei...
vezi p. 98 **Și iarăși stihira aceasta**
(**Apoi:**).

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne...
(vezi p. 98).

A mucenicilor :

Mucenicii Tăi, Doamne, uitînd cele de viață, și nebăgînd seamă de chinuri pentru viața ce va să fie, aceleia s-au arătat moștenitori. Pentru aceasta și împreună cu îngerii se bucură; pentru rugăciunile lor, dăruiește poporului Tău mare milă.

Slavă..., și acum..., a Crucii, a Născătoarei, **însăși podobia :**

O, preaslăvită minune; O, taină nouă. O, înfricoșătoare rînduială, a zis Fecioara, dacă Te-a văzut răstignit în mijlocul a doi tâlhari, pe Tine pe Care fără durere în chip minunat Te-a născut. Și a plîns, zicînd: Vai mie, preaiubite Fiule. Cum Te-a pironit pe Cruce poporul cel cumplit și nemulțumitor.

Și cealaltă rînduială, precum s-a arălat.

LA PAVECERNIȚĂ

După ce se zice Psalmul 69: Dumnezeu, spre ajutorul meu..., se cîntă.

CANONUL CEL MARE

Cîntarea 1-a, glasul al 6-lea :

Irmosul :

A ajutor și acoperitor s-a făcut mie spre mîntuire. Acesta este «Dumnezeul meu și-L voi slăvi pe «El; Dumnezeul părintelui meu, și-L «voi înălța pe El, căci cu slavă S-a «preaslăvit» (de două ori).

Întrecînd uciderea lui Cain, de voie m-am făcut ucigaș cugetului, sufletului, hrănindu-mi trupul și oștind asupra lui cu faptele mele cele viclene.

Nu m-am asemănat, Iisuse, dreptății lui Abel. Daruri primite nu Ți-am adus Ție niciodată, nici fapte dumnezeiești, nici jertfă curată, nici viață fără prihană.

Precum Cain, așa și noi, ticăloase suflete, am adus fapte spurcate Făcătorului tuturor, și jertfă cu prihană, și viață netrebnică; pentru acestea ne-am osîndit împreună.

Ziditorule, făcîndu-mă lut viu, ai pus întru mine trup și oase, și suflare de viață. Dar, o, Făcătorul meu, Mîntuitorul meu și Judecătorule, primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc.

Mărturisesc Ție, Mîntuitorule, păcatele pe care le-am făcut, și rănile sufletului și ale trupului meu, care tâlhărește mi-au pus mie asupra gîndurile cele ucigătoare dinăuntru.

De am și greșit, Mîntuitorule, dar știi că ești iubitor de oameni; lovești cu milă și Te milostivești fierbinte; pe cel ce plînge îl vezi, și alergi ca un părinte, chemînd pe cel risipitor.

Slavă..., a Treimii :

Treime mai presus de ființă, Căreia ne închinăm întru o Unime, ri-

dică de deasupra mea lanțul cel greu al păcatului și, îndurată fiind, dă-mi lacrimi de umilință.

Și acum..., a Născătoarei :

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea și ocrotirea celor ce te laudă pe tine, ridică de deasupra mea lanțul cel greu al păcatului și, ca o stăpînă curată, mă primește pe mine cel ce mă pocăiesc.

Cîntarea a 2-a :

Irmosul :

Ia aminte Cerule, și voi grăi și voi lauda pe Hristos, Care a venit din Fecioară cu trup» (de două ori).

Cusutu-mi-a haine de piele păcatul, golindu-mă de veșmîntul cel dinții țesut de Dumnezeu.

Îmbrăcat sînt cu îmbrăcăminte de rușine, ca și cu niște frunze de smochin, spre vădirea patimilor mele cele din voia mea.

Îmbrăcatu-m-am urît cu haină de ocară și sîngerată, prin curgerea vieții celei cu patimi și iubitoare de desfătări.

Căzut-am întru întristarea patimilor și în stricăciunea cea trupească, și pentru aceasta acum vrăjmașul mă asuprește.

Viață iubitoare de cele materiale și de averi, prin neînfrînare alegînd eu, Mîntuitorule, m-am împresurat acum cu sarcină grea.

Împodobitu-m-am chipul trupului, cu îmbrăcăminte de multe feluri de cugete rușinoase și mă osîndesc.

Îngrijitu-m-am cu sîrguință numai de podoaba mea cea din afară, neluînd în seamă cortul dinăuntru, cel după chipul lui Dumnezeu.

Îngropat-am, Mîntuitorule, cu patimile frumusețea chipului celui din-

tii; dar precum drahma, oarecînd, așa mă caută și mă află.

Greșit-am, și ca păcătoasa strig Ție, eu însumi Ți-am greșit; primește-mi, Mîntuitorule, ca mir și lacrimile mele.

Fii mie milostiv, strig Ție ca și va-meșul, Mîntuitorule, fii mie milostiv, că nimeni din cei din Adam n-a greșit Ție ca mine.

Slavă..., a Treimii :

Pe Tine, Dumnezeuul tuturor, unul în trei fețe Te laud: Pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfîntul Duh.

Și acum..., a Născătoarei :

Preacurată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce singură ești prealăudată, roagă-te îndelung să ne mîntuim.

Cîntarea a 3-a :

Irmosul :

Întărește Doamne pe piatra poruncilor Tale inima mea care se «clatină; că Însuși ești sfînt și «Domn» (de două ori).

Izvor de viață Te-am cîștigat pe Tine surpătorul morții, și strig Ție din inima mea mai înainte de sfîrșit: Greșit-am, milostivește-Te și mă mîntuiește.

Greșit-am, Doamne, greșit-am Ție, milostivește-Te spre mine; că nu este cineva între oameni, din cei ce au greșit, pe care să nu-l fi întrecut eu cu păcatele.

Păcătoșilor din vremea lui Noe am urmat, Mîntuitorule, moștenind osîndirea acelora, cea întru cufundarea potopului.

Lui Ham aceluia, batjocoritorului de tată, urmînd suflete, n-ai acoperit rușinea celui de aproape, întorcîndu-te cu fața înapoi.

De arderea păcatului fugi, suflete al meu, ca și Lot. Fugi de Sodoma

și de Gomora ; fugi de văpaia a toată pofta cea nebunească.

Miluieste-mă, Doamne, miluieste-mă, strig către Tine, când vei veni cu îngerii Tăi, ca să răsplătești tuturor după vrednicia faptelor.

Slavă..., **a Treimii :**

Unime neamestecată, nefăcută, fire fără de început, cea lăudată în Treimea Fețelor, mîntuiește-ne pe noi, care ne închinăm stăpînirii Tale cu credință.

Și acum..., **a Născătoarei :**

Pe Fiul cel fără de ani din Tatăl, sub ani L-ai născut, neștiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu; minune străină, că alăptînd ai rămas Fecioară.

Cîntarea a 4-a :

Imosul :

Auzit-a profetul de venirea Ta, Doamne, și s-a temut, că a-«veai să Te naști din Fecioara și «oamenilor să Te arăți, și a grăit : «Auzit-am auzul Tău și m-am temut. «Slavă puterii Tale, Doamne» (de două ori).

Priveghează, o suflete al meu, și te fă deosebit ca cel mare între patriarhi ; ca să dobîndești faptă cu cunoștință, ca să te faci minte văzătoare de Dumnezeu, și să ajungi norul cel neapus întru gîndire adîncă și să te faci neguțător de lucruri mari.

Pe cei doisprezece patriarhi născîndu-i cel mare între patriarhi, ți-a sprijinit ție cu taină, suflete al meu, scară spre suirea cea cu fapte ; pe fiii săi ca pe niște temeuri și trepte, ca niște suișuri prea înțelepțește așezîndu-i.

Lui Isav celui urît asemănîndu-te, suflete, ai dat amăgitorului tău dreptul de întîi-născut al frumuseții celei dintîi ; și de la binecuvîntarea

părintească ai căzut, și îndoit te-ai amăgit, ticăloase, cu fapta și cu gîndirea ; pentru aceasta acum pocăiește-te.

Edom s-a chemat Isav, pentru marea înverșunare a amestecării cu femeii. Căci cu neînfrînarea pururea aprinzîndu-se și cu desmierdările întinîndu-se, Edom s-a numit, care va să zică, înfierbîntarea sufletului celui iubitor de păcate.

De Iov cel de pe gunoi auzind, o, suflete al meu, că s-a îndreptat, n-ai rîvnit bărbăției lui ; n-ai avut tăria gîndului lui, întru toate cele ce ai cunoscut, în cele ce ai știut, în cele ce te-ai ispitit ; ci te-ai arătat nestăruitor.

Cel ce era mai înainte pe tron, acum se vede gol pe gunoi cu răni ; cel cu mulți copii și vestit, de năpraznă fără fii și de casă lipsit ; că socotea gunoiul palat și rănile mărgăritar.

Slavă..., **a Treimii :**

Nedespărțită în Ființă, neamestecată în Fețe, Dumnezeu, Te teologhisesc pe Tine, o Dumnezeire în Treime ; ca pe Ceea ce ești întocmai cu împărăția și întocmai cu scaunul ; și strig Ție cîntarea cea mare, cea întreit-cîntată întru cei de sus.

Și acum..., **a Născătoarei :**

Și ai născut și ești fecioară și ai rămas întru amîndouă cu firea fecioară ; Cel ce S-a născut înnoiește legile firii și pîntecele a născut nesimțind dureri. Dumnezeu unde voiește se biruiește rînduiala firii, că face cîte voiește.

Cîntarea a 5-a :

Imosul :

De noapte mîncînd, Iubitorule de oameni, Te rog luminează-«mă și mă îndreptează întru porun-

«cile Tale și mă învață, Mîntuitorule, să fac voia Ta» (de două ori).

Auzit-ai de sicriul lui Moise, suflete, cel purtat de apele și de valurile râului, ca într-o cămară oarecînd fugind de fapta cea amară a voii lui Faraon.

De ai auzit, ticăloase suflete, de moașele ce ucideau oarecînd fapta înțelepciunii cea bărbătească nevîrstnică, sugere acum înțelepciune, ca marele Moise.

Nu ți-ai omorît mintea lovind-o, precum marele Moise pe egipteanul, ticăloase suflete; și cum te vei sălășlui, spune-mi, în pustietatea patimilor prin pocăință?

În pustietăți a locuit marele Moise; vino dar suflete de urmează purtării lui; ca să te învrednicești a vedea și arătarea lui Dumnezeu cea din rug.

Toiagul lui Moise te închipuiește, suflete, care a lovit marea și a închegat adîncul, cu însemnarea dumnezeieștii Cruci; prin care vei putea și tu să săvîrșești lucruri mari.

Aron a adus lui Dumnezeu foc fără prihană, fără vicleșug; iar Ofni și Finees, ca și tine suflete, au adus lui Dumnezeu viață întinată și străină.

Slavă..., **a Treimii :**

Pe Tine Treime Te slăvim, pe unul Dumnezeu; Sfînt, Sfînt, Sfînt ești Părinte, Fiule și Duhule, ființă neamestecată, Unime, Căreia pururea ne închinăm.

Și acum..., **a Născătoarei :**

Din tine s-a îmbrăcat într-o mea frămîntătură Dumnezeu, Cel ce a zidit veacurile, Maică Fecioară, ceea ce ești nestricată și nu știi de bărbat, și a unit Luiși firea oamenilor.

Cîntarea a 6-a :

Irmosul :

Strigat-am cu toată inima mea către înduratul Dumnezeu și «m-a auzit din iadul cel mai de jos, «și a scos din stricăciune viața mea» (de două ori).

Valurile păcatelor mele, Mîntuitorule, ca în Marea Roșie întorcînduse, m-au acoperit degrab, ca oarecînd pe egipteni și pe mai-marii lor.

Voie slobodă nerecunoscătoare ai avut, suflete, ca și Israel mai înainte; că mai mult decît dumnezeiasca mană ai ales neînțelepțește lăcomia patimilor cea iubitoare de plăceri.

Puțurile canaaneștilor gînduri, mai mult ai cîstit, suflete, decît vîna pietrii, din care izvorul înțelepciunii varsă curgerile teologiei.

Cărnurile cele de porc și căldările și bucatele cele egiptenești mai vîrtos decît pe cele cerești le-ai voit, suflete al meu; ca și de demult poporul cel nerecunoscător în pustie.

Cînd a lovit Moise, sluga Ta, piatra cu toiagul, cu închipuire a însemnat mai înainte coasta Ta cea de viață făcătoare; din care toți scoatem băutura vieții, Mîntuitorule.

Cercetează suflete și iscodește, ca Isus al lui Navi, ce fel este pămîntul făgăduinței, și locuiește în el cu bună-legiuire.

Slavă..., **a Treimii :**

Treime sînt, neamestecată, nedespărțită; despărțită după Fețe; și Unime sînt prin fire unită, Tatăl, zice și Fiul și dumnezeiescul Duh.

Și acum..., **a Născătoarei :**

Pîntecele tău ne-a născut nouă pe Dumnezeu, cu chipul ca și noi, deci ca pe Ziditorul a toate roagă-L,

Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să ne îndreptăm.

CONDACUL, glasul al 6-lea :

Suflete al meu, suflete al meu, scoală, pentru ce dormi? Sfirșitul se apropie și vei să te tulburi. Deșteaptă-te dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, Cel ce este pretutindenea și toate le plinește.

Cîntarea a 7-a :

Irmosul :

Greșit-am, fărădelege am făcut, nedreptate am săvîrșit înaintea Ta, nici am ținut, nici am făcut precum ne-ai poruncit nouă; «dar nu ne părăsi pe noi pînă în sfirșit, Dumnezeul părinților» (de două ori).

Fiind purtat chivotul în car, cînd s-a răsturnat junicea, numai cît s-a atins Uza acela de el, și a și fost certat de mînia lui Dumnezeu. Deci, fugind de îndrăzneala aceluia, suflete, cinstește bine cele dumnezeiești.

Auzit-ai de Abesalom, cum s-a sculat împotriva firii. Cunoscut-ai faptele lui cele urîte, cu care a batjocorit patul lui David, tatăl său; dar și tu ai urmat pornirile lui pătimăse și iubitoare de desfătări.

Supus-ai trupului tău vrednicia ta cea nerobită, căci alt Ahitofel aflînd ca vrăjmaș, suflete, te-ai învoit cu sfaturile lui; dar le-a risipit pe acestea însuși Hristos, ca tu să te mîntuiești cu adevărat.

Solomon minunatul, cel plin de harul înțelepciunii, făcînd el vicleșug înaintea lui Dumnezeu oarecînd, s-a îndepărtat de la el harul. Cu acela și tu ți-ai asemănat blestemată viața ta, suflete.

De desfătărilor poftelor sale fiind împins, s-a întinat, vai, iubitorul în-

țelepciunii, făcîndu-se iubitor de femei desfrîinate și străin de Dumnezeu; aceluia și tu, o suflete, ai urmat cu gîndul, prin desmierdări rușinoase.

Lui Roboam celui ce n-a ascultat sfatul tatălui său, ai rîvnit suflete, totodată și lui Ieroboam, slugii celei prea rele ce s-a răzvrătit oarecînd; dar fugi de asemănarea lor și strigă lui Dumnezeu: Greșit-am, miluiește-mă.

Slavă..., **a Treimii :**

Treime neamestecată, nedespărțită, de o ființă, Unime sfîntă; lumini și lumină și trei sfinte și unul sfînt, este lăudat Dumnezeu Treimea. Laudă dar și preaslăvește, suflete, viață și vieți, pe Dumnezeul tuturor.

Și acum..., **a Născătoarei :**

Lăudămu-te, te binecuvîntăm, închinămu-ne ție, Născătoare de Dumnezeu; că ai născut din Treimea cea nedespărțită pe Fiul cel unul și Dumnezeu, și tu singură ne-ai deschis nouă celor de pe pămînt cele cerești.

Cîntarea a 8-a :

Irmosul :

Pe Cel ce-L slăvesc oștile cerești și de Dînsul se cutremură heruvimii și serafimii, toată suflarea și «zidirea lăudați-L, binecuvîntați-L «și-L preainălțați întru toți vecii» (de două ori).

Tu suflete, lui Ozia rîvnind, lepra lui întru tine ai îndoit-o; că cele necuvioase cugeți și cele fărădelege le faci; lasă cele ce ai și aleargă la pocăință.

De niniviteni ai auzit, suflete, că s-au pocăit față de Dumnezeu cu sac și cu cenușă. Acestora n-ai urmat, ci te-ai arătat mai rău decît toți cei ce au greșit înainte de lege și după lege.

De Ieremia cel din groapa cu noroi ai auzit, suflete, care a plîns cu tînguire cetatea Sionului și lacrimi a căutat. Urmează vieții lui celei plîngătoare și te vei mîntui.

Iona a fugit la tarseni, cunoscînd dinainte întoarcerea ninivitenilor, căci a cunoscut ca prooroc milostivirea lui Dumnezeu; de aceea se silea să nu mintă proorocia lui.

De Daniel ai auzit, o suflete, cum a astupat gurile fiarelor în groapă; ai cunoscut cum tinerii cei ce au fost cu Azaria, au stins, prin credință, văpaia cuptorului cea arzătoare.

Pe toți cei din Legea Veche i-am adus ție, suflete, spre pildă; urmează faptele cele iubite de Dumnezeu ale dreptilor, și fugi de păcatele celor vicleni.

Binecuvîntăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfîntul Duh, Dumnezeu.

Părinte, Cel fără de început, Fiule, Cel împreună fără de început, Mîngîietorul cel bun, Duhule cel drept; născătorule al lui Dumnezeu-Cuvîntului, Cuvinte al Tatălui celui fără de început, Duhule viu și ziditor, Treime Unime, miluiește-mă.

Și acum..., a **Născătoarei** :

Ca din vopsea de porfiră s-a țesut trupul lui Emmanuel, înăuntru în pîntecele tău, Preacurată, ceea ce ești porfiră înțelegătoare. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pe tine te cinstim.

Irmosul :

Să lăudăm, bine să cuvîntăm și să ne închinăm Domnului, cîntîndu-I și preainălțîndu-L pe Dînsul întru toți vecii.

Pe Cel ce-L slăvesc oștile cerești...

Cîntarea a 9-a :

Irmosul :

Nașterea cea din zămislire fără de sămînță este netîlcuită; ro-«dul Maicii celei fără de bărbat este «nesticat; că nașterea lui Dumne-«zeu înnoiește firile. Pentru aceasta «pe tine toate neamurile, ca pe o «Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu «dreaptă credință te mărim» (de **două ori**).

Hristos a fost ispitit, diavolul îl ispitea, arătîndu-I pietrele ca să le facă pîini. În munte L-a suit, să vadă toate împărățiile lumii întru o clipeală. Teme-te, o suflete, de înșelăciune, trezește-te, roagă-te în tot ceasul lui Dumnezeu.

Turtureaua cea iubitoare de pus-tie, sfeșnicul lui Hristos, glasul celui ce strigă, a glăsuț predicînd pocăința; Irod a săvîrșit fărădelege cu Iro-diada. Vezi dar, suflete al meu, să nu te prinzi în cursele celor fără de lege, ci îmbrățișează pocăința.

In pustie a locuit Înaintemergătorul harului, și locuitorii din toată Iudeea și Samaria auzind au alergat și și-au mărturisit păcatele lor, botezîndu-se voioși; căroră tu, suflete, n-ai urmat.

Nunta cinstită este și patul neîntinat, că Hristos amîndouă le-a binecuvîntat dinainte, ospătîndu-Se tru-pește, și la nunta din Cana Galileii apa în vin prefăcînd; arătînd întîia minune, ca tu să te schimbi, o suflete.

Hristos a întărit pe paralyticul care și-a ridicat patul și pe tînărul cel mort l-a înviat, pe fiul văduvei, și pe sluga sutașului, și samarinen-cei arătîndu-Se, și-a preînchipt, suflete, închinarea cea în duh.

Pe aceea căreia-i curgea sînge, a tămăduit-o Domnul cu atingerea de poala Lui; pe cei leproși i-a curățit; pe orbi și pe șchiopi i-a luminat și

i-a îndreptat ; pe surzi și pe muți și pe cea gîrbovită pînă la pămînt, i-a tămăduit cu cuvîntul ; ca tu să te mîntuiești, ticăloase suflete.

Slavă..., a Treimii :

Pe Tatăl să-L slăvim, pe Fiul să-L preainălțăm, Dumnezeuzeului Duh cu credință să ne închinăm ; Treimii celei nedespărțite, Unimii după ființă ; ca lumină și lumini, și viață și vieți, făcătoare de viață și luminătoare marginilor.

Și acum..., a Născătoarei :

Cetatea ta păzește-o, Preacurată Născătoare de Dumnezeu, că întru tine ea cu credință împărățind, întru tine se și întărește, și prin tine biruind întoarce toată încercarea, robește pe vrăjmași și stăpînește pe supușii ei.

Cuvioase Părinte Andreie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Andreie cinstite și părinte de trei ori fericite, păstorul Cretei, nu înceta rugîndu-te pentru cei ce te laudă, ca să ne izbăvim de toată mînia, necazul și stricăciunea, și de greșeli să ne mîntuim noi, cei ce cinstim pururea pomenirea ta.

Apoi se cîntă în amindouă strănile irmosul : Nașterea cea din zămislire...

Și cealaltă rînduială a Pavecerniței.

MIERCURI DIMINEAȚA

După întia Catismă, Sedelnele din Octoih.

După a doua Catismă, Sedealna, glasul al 2-lea :

Podobie : Iosif cel cu bun chip...

Cel ce ai dat tuturor nepățimire cu patimile Tale, Iubitorule de oameni, omorînd patimile trupului meu cu Crucea Ta, învrednicește-mă a vedea dumnezeiasca patimă,

prin post plăcînd slavei Tale ; ca să iau din destul mare milă.

Slavă..., tot aceasta ; și acum..., a Crucii, a Născătoarei, același glas :

Podobie : Ceea ce ești izvorul milei...

Fecioara și Maica Ta, Hristoase, văzîndu-Te mort întins pe lemn, plîngînd cu amar zicea : Fiul meu, ce taină înfricoșătoare este aceasta ? Cel ce dăruiești tuturor viață veșnică, cum mori de voie pe Cruce cu moarte de ocară ?

După a treia Catismă, Sedealna, glasul al 2-lea :

Podobie : Făcătoarei de viață Crucii...

Vremea cea dătătoare de lumină a postului, pe care acum ai sfințit-o și ai dăruit-o nouă, Doamne, învrednicește-ne pe noi toți cu umilință curată să o săvîrșim în pace, prin puterea Crucii, Unule, Iubitorule de oameni.

Slavă..., tot aceasta. Și acum..., a Crucii, a Născătoarei :

Podobie : Milostivire avînd...

Cu cinstita Cruce a Fiului tău fiind păziți, stăpînă curată Născătoare de Dumnezeu, toată năvala vrăjmașului lesne o îndepărtăm. Pentru aceasta după datorie pe tine te fericim, ca pe Maica luminii și singura nădejde a sufletelor noastre.

Apoi citire din Lavsaicon, sau din Sfîntul Ioan Scărarul. Psalmul 50.

CANONUL

Canonul din Minei și Tricintarea din Triod, și se citește Cîntarea a treia din Psaltire.

TRICINTAREA

Cîntarea a 3-a, glasul al 2-lea :

Imos : Înflorit-a pustiul...

Să ne răstignim mădularele prin postire, să ne trezim întru rugăciuni precum scrie, și să viețuim